

Do kytice příteli Rudolfovi Kaulovi
k jeho sedmdesátým narozeninám

Příteli, mi osobně milý,

stále se mi nechce věřit, jako ostatně nikomu
z těch, kteří Te znají, že okrátku oslavíš svou
sedmdesátku jsi pro nás stále ten milý, šiklý
chlapec s bezelstným srdcem a úsměvným po-
hledem laskavých očí, jak jemu Te poznal právě
před půlstoletím. Jemná v nich sečí, které
se v posledních letech divně skrze zvěšující
brýle, přibýlo koudré skovavosti a odezdnosti.
Chlapec, který se upsal poezii a upjal se k ní
všem úponkami své citlivé duše, poezii zmnož-
ující krásu života, se všemi jeho radostmi a smutky,
vítězstvími a prohrami... chlapec, který nezapřel
u sobě básníka, i když mu jeho plachost neodvo-
lila předstoupit na veřejnost se svou básnickou
žní

Často se vrátím ve vzpomínkách do krásné
a šťastné doby našich společných brněnských
studii. U vzpomínám na naše určení a vinné
rohoviny, o našich nepřetržitých smech a tónách,
na naše výlety po stopách básníků, na toulky kra-
jen domů po srdci rodným.

Zatím jediná vzpomínka zůstala svěží
i po tom bezmála půlstoletí. Je to vzpomínka na

naš poslední společný prázdninový pobyt v ná-
lebném údolí Jihlavy, pod kovářským mlýnem,
které dnes již žil zmizelo pod vzdušnými vodami
dálešického překradního jezera. Bydli jsme
tehdy spolu v starém skautském srubu v smrkov-
ém lese nad kovářským splávnem a trávil
spolu blažené červencové dny konjunktury v Jihlavě,
tehdy ještě paruzsky čisté, tonkami krásnou
přírodou. Do Jihlavy i hlubokomyšlůvské nekarybic-
kými ústky a goničnými rozlovy, o společných
láskách, literárních i jiných. Z nich poslední
byla slavná černoooká zetař para mládeže, k němuž
jme chodovali za večerní tůčky, tehdy ještě dítě,
a přece už přivla ženy. Stejně byli jsme
tehdy i my sami ještě dětmi, i když jsme už
dávno byli prohlášení zralými a měli jsme v kaps-
ce ještě čerstvé absolutorium filozofické fa-
kulty.²

Maždy se mi utiskly, v paměť zlaté
by konzelní tiché letní večery, když jsme se
projížděli na lodičce dleň do noci, noc bez
světa, pod hvězce vlnící olšemi, tónem, v níž
vidě svítel per ohňákové cigarety, naslonkajíce
tiché noci, přerušované per splonutím splavn
a končím syčka. Nebylo třeba slov, rozuměli
jme si i bez nich a bylo nám spolu dobře.

Byly to naše poslední a nejkrásnější prázdn-
iny, přerušené Bohužel předčasným svým ne-

grafických odvoláním do Prahy, odkud jsem
zastoupil cestu do daleké země na severu.

Stapsal jsi mi jednou, milý příteli, na
lístku s Tvou vlastní lyričnou peroktesbom svým
charakteristickým březivostským písmem, tehdy
z rozmaru (či nějakého skrytého smyslu?) zra-
dlově obrácel jsem: "Ušdyl je to jediná
světla myšlenka, věme-li, že je u světě někdo,
koho můžeme nazvat přítelem." A já jsem Ti
vděčen za to, že jsem tuto jistotu ušdylky měl,
i když se velké prostoru a časem položily
mezi nás.

A tak tedy, milý Quodo, při Tvé neuvěři-
telné sedmdesátce přeji Ti z celého srdce plné
zdraví a stálou pohodu duše, jakon dlovede
narratativně rozděluje ten sladký měsíc Tvého
zrození (milostným zřína mě zaujmal básník
ašši Vysočiny) a ještě mnoho let šťastného a
čizorodého života, mnoho radosti a tvůrčí práce
i z ostatních darů života.

Je věci povolání šich, aby Ti při této pří-
ležitosti poděkovati za všechny tvu poctivou a skrom-
nou (velmi často i zrovny mně) práci, kterou jsi vyho-
nal pro českou literární historii a literaturu sama.
Já Ti za sebe mohu jen poděkovat za věrné a křís-
né přátelství, které mi dalo víc, než by se dolo
zvěřit počtem našich setkání.

Srdcečně tě zdravím a tiškně Ti rukou

Tmí starý Jiloví Otavský